

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

VALKEAN YÖN LAPSET

TAMMI

COPYRIGHT © A. R. S. HORKKA JA TAMMI 2023

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

ISBN 978-952-04-5146-2

PAINETTU EU:SSA

A.R.S. Horkka

NORDIC HORROR

VALKEAN YÖN LAPSET

TAMMI - HELSINKI

A. R. S. HORKKA

"Omnes una manet nox."

Kaksikymmentäviisi vuotta sitten

KAUKANA MERELLÄ sijaitsevalla saarella etenee joukko-osasto sotilaita kohti syväntummaa lampea. Karu saari onnistuu verhoamaan sen ihmeen hyvin vaivaiseen metsäänsä. Kuiva oksa napsahtaa saappaan alla, ja ääni kuulostaa lähes laukaukselta juhannusyön rauhassa.

Silmälasipäinen luutnantti kalpenee ja kohottaa kätensä.

Sotilaat jähmettyvät paikoilleen kuin peileikissä. Pieni tuulenvire kahisuttaa haavan lehtiä, ja kauempana meren aallot huokuvat kalliorantaan. Keskikesän valoisasta yöstä huolimatta tunnelma aiheuttaa väristyksiä. Huhun mukaan lampeen upotettiin muinaisina aikoina, ennen hautausmaita, paljon kuolleita.

Kuinka paljon, sitä ei tiedetä, mutta lammen nälän saattaa yhä aistia.

Luutnantti näyttää mietteliäältä, mutta antaa kaikesta huolimatta etenemiskäskyn. Rannan märkä hiekka tarttuu saappaiden pohjiin, ja sateen jäljiltä kostuneen kaislan tuoksu täyttää ilman. Hetken kuluttua kaikki ovat hiljaa asemissaan ja tähtäävät rynnäkkökivääreillään veteen kuin tyhjään maalitauluun. Vain lepakot syöksähtelevät äänettömästi tyynen veden yllä. Kukaan ei ole varma siitä, mitä tumman pinnan alla on, mutta jokainen tietää, ettei halua sitä edes nähdä.

”Horkka”, luutnantti käskee.

Hieman toispuoleinen huonoryhtinen mies astuu esiin. Hän ei ole mikään laskuvarjojääkäri tai taisteluskeltaja, vaan pelkkä korp-raali varuskunnan soittokunnasta. Mies nousee suuren rantakiven päälle ja asettelee viulun huolellisesti olkakuoppaansa. Puolet hänen kasvoistaan on pahojen arpien peitossa. Minne hän meneekin, ihmiset tuijottavat inhoten tai

säälien. Mutta nyt kaikki tuijottavat jännittyneinä, sillä hän on syötti. Tai ei hän, vaan musiikki.

Viulu kirskuu ensin pahaenteisesti, sillä soittajan hermot on viritetty kieliäkin kireämmälle. Keskittyminen on vaikeaa. Sormet tuntuvat jäykiltä ja olkapääkin kankealta. Sotilaat odottavat kuulevansa jonkin perinneviisun tai letkeän kesäillan valssin ja hämmästyvät tunnistaessaan Metallica.

Musiikki vie hetkeksi ajatukset muualle, mutta sävelten myötä kuplia kohoilee oudosti lammen pintaan.

Luutnantti pidättää hengitystään ja nostaa kätensä merkiksi, jolloin pari sotilasta työntää pienen keikkuvan veneen lipumaan keskemmälle lampea – ilman soutajaa.

Vesi alkaa poreilla voimakkaammin, ja muodostuu kasvava pyörre, joka nappaa sou-tuveneen ja kieputtaa sitä kuin rikki mennyt kompassi viisariaan. Jokin suuri ja tumma kääntyilee syvemmällä. Se katoaa hetkeksi näkyvistä, mutta tuleekin sitten vauhdilla kohti

pintaa ja iskeytyy soutuveneeseen pohjaan niin, että vene menee keskeltä kahtia.

”Haukkaa tätä!” luutnantti karjaisee ja heilauttaa kätensä alas. Sotilaat kiiruhtavat suojaan, kun pioneerit laukaisevat veneessä olevat räjähteet, ja paineaalto iskee metsikköön puita taivuttaen. Järityksen kaiku kiirii kauas merelle ennen kuin vesimassa mäjähää takaisin alas. *Rropp... rropp... rropp...* Pisaroita ropisee vielä jonkin aikaa.

Luutnantti tarkkailee jännittyneenä lampea. Hetken kuluttua hän huokaisee helpotuksesta, mutta huomaakin harmikseen veden jälleen kuplivan. Jotain kohoaa taas syvyyksistä, joku tai jokin, ja siinä näyttää olevan useampi rivi hehkuvia silmäpareja.

”Tulta!” luutnantti mylvii keuhkojensa täydeltä, ja silmitön tulitus täyttää kesäyön. Luodit piiskaavat lampea, ja tuhti savu leijailee sen yllä, kun hylsyet kilahtelevat rantakiviin ja sihahtelevat kieriessään veteen. Keskikesän tuoksuun sekoittuu ruudin haju.

”Tuli seis!” luutnantti komentaa, kun rytinää on kestänyt tarpeeksi kauan, mutta vielä yksi laukaus kajahtaa. Jonkun sotilaan korvat soivat kai niin pahasti, ettei hän kuullut komentoa.

Kiväärien piiput hehkuvat. Viileä ja suolainen merituuli hyväilee luutnantin hikisiä kasvoja, hän puhdistaa kastuneet silmälasinsa rievulla, asettaa ne takaisin silmilleen ja seuraa samalla, miten varjo painuu näkymättömiin.

Kuoliko se vai pakeniko vain? *Se kuoli*, hän päättää ja tuntee kehonsa vihdoin rentoutuvan.

Nyky aika

VIULUNSOITONOPETTAJANI kuuluu niihin, jotka eivät tiedä salaisuuttani. Itse asiassa minulla on kaksi salaisuutta. Ensimmäisen nimi on Gilles, toisen kerron ehkä myöhemmin.

Gilles, tuo kaunis nimi voisi kuulua upealle traagiselle film noir -elokuvatähdelle, mutta se kuuluu ranskalaiselle neurologi Gilles de la Tourettelle, tai kuten minä häntä tuttavallisesti kutsun – Gillesille.

Tuttavani Gilles kuvasi tieteelle ensimmäistä kertaa oireyhtymän, jota on lukuisia kertoja yritetty minuunkin yhdistää. Mutta vaikka minua on tutkittu jo satoja kertoja, oireeni eivät tarpeeksi täsmää touretteen tai mihinkään muuhunkaan olemassa olevaan sairauteen.

Siksipä eräs miellyttävä, mutta sanoisinko hyvin turhautunut lääkäri, nimesi tilani leikkisästi Gillesiksi. Pidän siitä nimestä, sillä se kuului myös pahamaineiselle sarjamurhaajaparonille.

Gillesin takia äitini pani minut aikoinaan viulutunneille. *Kiitos vain, Gilles!* Rakastan viulua! Soittimeni on Mumun vanha, ja upeampaa viulua ei voi olla. Sen puinen pinta tuntuu silkiltä ihoa vasten ja kielet ovat kuin taikalangat, jotka taipuilevat nakkisormieni alla. Soitanta kuulostaa tarinoilta ja värähtelee joka solussani, enkä voi muuta kuin hymyillä onnesta, sillä se on elämä, joka siinä väreilee sävelten kautta.

Gillesin takia teen välillä toistuvia liikkeitä ja päästelen typerää ääniä ilman syytä, mutta soittaessa unohdan sen kaiken. Tai ehkä Gilles unohtaa minut jäädessään kuuntelemaan musiikkiani.

Nyt, kesken Paganinin kapriisin, muistan erään lukemani tarinan Gillesistä, jota harvemmin kerrotaan. Muuan paranoiidi potilas

ampui Gillesiä takaraivoon, syyttäen tätä hypnoosista, joka oli muka tehty hänelle ilman lupaa. Mutta vaikka Gillesiä ammuttiin yhteensä kolme kertaa, hän onnistui ryömimään pakoon ja eli vielä vuosia tapahtuman jälkeen. Mahtavaa! Tapahtuneen takia hänestä tuli kuitenkin pikkuhiljaa eriskummallinen.

Viulunsoitonopettajani on yksi lahjakkaimmista viulisteista päällä maan. Hän kuulee virheet, joita kukaan muu ei koskaan kuulisi, ja korjaa ne oitis. Toistan tämän, koska tämä on niin ainutlaatuista: hän kuulee jopa ne äänet, joiden luulisi olevan ihmiskorvalle liian hentoja havaittaviksi.

”Menikö oikein?” kysyn epävarmana, sillä olen taas nykynt viulullani jo jonkin aikaa kuin olisin yrittänyt irrottaa sätkivää kalaa sotkuisesta verkosta. Ehkä kielet ovat tänään liian pingottuneet virityksen jäljiltä. Lasken viulun alemmas.

Soitonopettajani ei kuule kysymystäni. Yleensä hän seisoo vieressäni eläytyen musiik-

kiin ja taputtaen tarvittaessa käsillään tempoa. Nyt hän nyökkää vain hajamielisesti. Ensin ajattelen, että hän on kyllästynyt opettamaan minua, mutta sitten palautan mieleeni puhelinkeskustelun, jota salaa kuuntelin. Kuulin kaiken, vaikka viulunsoitonopettajani siirtyi toiseen huoneeseen ja yritti selvästi puhua mahdollisimman hiljaa.

Ja muuten, aina kun soitonopettajani poistuu huoneesta, ryntään hänen tarantula-terraarionsa luo, joka on nurkassa lipaston päällä. Sohin ja härnään jousellani pullean ja karvaisen elukan esiin piilostaan. Kun se ilmaantuu, säikähdän, rämäytän kannen alas ja kirmaan ällötyksestä väristen pakoon.

Mutta silloin siis kuulin seinän läpi, kun viulunsoitonopettajani kertoi painajaisestaan meedioisoäidilleen. Opettaja oli unessaan synnyttänyt vauvavampyyrin. Vauva oli imenyt hänestä verta yöstä toiseen. Unen tulkinta oli aika selkeä, sillä opettajani on viimeisillään raskaana: vauva ei taida olla toivottu, ja sen

isä on mitä luultavammin jonkin sortin ihmis-
hirviö. Minua tuo kaikki vähän huvittaa.

”Meni hyvin”, opettaja tokaisee poissaole-
vasti, mutta tiedän, ettei mennyt, vaikka hän
ojentaa minulle pianon päältä kulhosta suk-
laahippukeksin. Hän leipoo niitä oppilaitaan
varten. Ne ovat yleensä herkullisia, mutta tällä
kertaa keksi maistuu jotenkin oudolta, puise-
valta ja hätäisesti ilman rakkautta leivotulta.

Hermostun.

Kun hermostun, en kykene enää soittamaan.
En, vaikka kuinka monta skaalaa harjoittelisin
tai osaisin ulkoa. Hermostuessani vatkaan vain
mitään tajuamattani jousella viulua tunnin tai
kaksi – täysin hukassa.

Ehkä sello olisi minulle parempi kuin viu-
lu. Ainakin siinä olisi eri sävy. Tosin siinäkin
olisi sama ärsyttävä vinkumisongelma, varsin-
kin jos on aloitteleva sellisti. Joten saisin minä
sellollakin kylmiä väreitä aikaan, mutta sellon
äänenkorkeuden takia en kuulostaisi ehkä niin
kissalta, jota poltetaan elävältä. Joka tapauk-

sessä nautin ihan liikaa viulusta. Ja Mumukin soitti upeasti tätä samaista viulua. Kunnes ei enää halunnut.

Tungen vielä muutaman suklaahippukeksin suuhuni opettajalta salaa ja pakkaan viulun koteloon. Saan uuden kapriisin kotiläksyksi seuraavaa kertaa varten. Kiitän ja kiiruhdan ulos kadulle ja kauppakeskuksen kautta alas Kampin metroasemalle säilyttääkseni ensimmäisen salaisuuteni. Pidän ajatuksesta, että maailmassa on ainakin yksi ihminen, joka ei tiedä lainkaan Gillesistäni.

Pelkään päivää, jolloin viulunsoitonopettajanikin saa salaisuuteni selville. Mitenköhän silloin toimin? Huudankohan hänelle: ”Fuck you, bitch” ja teen rivoja eleitä? Vai teenköhän hänelle niin kuin Gillesin paranoidipotilas ja ammun häntä takaraivoon?

ISTUN METROSSA baskeri vinossa, viulukotelo jalkojeni välissä ja katselen hetken ei-mitään. Sitteen laitan nappikuulokkeet korviin ja kuuntelen True Crime -podcastia. Silmäni heijastuvat mustina metron ikkunasta, kun tuijotan metrotunnelin kropuliasta seinämää ja toivon erottavani maakerroksissa murhattujen ihmisten ruumiita.

Kaksi rotevaa vartijagorillaa kulkee ohi skannaten ongelmatapauksia. Metrossa on aina vähintään yksi häirikkö, mutta kun gorillat ilmestyvät paikalle, vaunussa ollaan kuin rippileirin iltavesperissä. Tekee mieli huutaa vartijoille, että minulla on konekivääri viulukotelossa. Ei nyt, Gilles... Pidättelen hinkuani, vaikka se ei koskaan ole hyvä juttu.

Sörnäisten metroasemalla vartijat poistuvat metrosta, ja tietysti juuri silloin pahimmat kiusaajani Jyry, Isku, Minja ja Sointu marssivat sisään roadman-tyylisissä kuteissaan kuin neljä Lontoon koditonta. He kuvittelevat olevansa niin täydellisiä. Ehkä he siksi nauttivat muiden nöyryyttämisestä, sekin kuuluu tavallaan heidän tyyliinsä. Onnekseni paskasakki jää mekkaloimaan vaunun takaosaan. Toivon, että saan olla rauhassa.

Kun viime syksynä aloitin uudessa lukiossa, olisin halunnut pitää Gillesin salaisuutena luokkatovereiltani. Ajattelin, että jos muut tietäisivät siitä, he karttaisivat minua. Tai alkaisivat ärsyttävällä tavalla yliystävällisiksi ja yritäisivät auttaa. En halunnut kumpaakaan. Isä ja äiti sanoivat, että tilanteeni on niin luonnollinen, ettei siinä ole mitään hävettävää. Eihän kuulu skotti lauluntekijä Lewis Capaldikaan häpeä touretteaan.

No joo, Lewis Capaldin lauluja on kuunneltu noin pari miljardia kertaa, ja hän on Insta-

gram-stara. Eikä isän ja äidin tarvitse itse kärsiä noloista oireista tai kohdata pilkkaa ja kiusaa.

Sen sanon suoraan, että kaikilla maailman kiusaajilla on kusta päässä. Kiusaajat ovat pelkuripaskapäitä. Ja yhtä paljon kuin heillä on kusta päässä, on myös heidän kavereillaan ja vanhemmillaan, kun he katsovat kiusaamista hiljaa sivusta tai jopa hyväksyen ja puolustellen.

Mitä sellaiset ihmiset oikein ovat? Selkärangattomia raukkoja. Matoja. Sitä he ovat. Voisin ryhtyä sarjamurhaajaksi, joka kitkisi tuollaiset mitättömät ihmiskuonat pois maan päältä.

Baskerini ei peitä naamaani tarpeeksi ja paljastun. Jyry, Isku, Minja ja Sointu osoittelevat minua sormillaan ja supisevat. He nauravat taas minulle, ja nolostun. He tekevät sen tarkoituksella. Joka kerta. Hermostuttaakseen minua niin, että oireet tulevat.

”Ihan kuin se paholaistyttö Manaajasta”, Sointu kuiskaa muille liian kovaa ja yritän esittää, etten olisi kuullut.

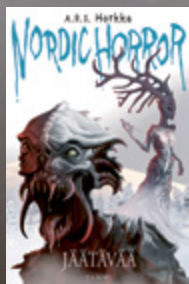
Mietin, onko se totta. Ja miltä mahdan näyttää tikseissäni. Minulla on kaikenlaisia ärsyttäviä ja tosi kiusallisia tic-liikkeitä. Saatan heilutella päätäni puolelta toiselle kuin tikka ja rummuttaa sormiani tai hieroa kielen kärjellä kitalakeani. Mutta sitä muut eivät välttämättä huomaa.

Ja syljeskelen. Kotona työpöydälläni minulla on sylkykuppi kuin jollain muinaisella Villin lännen cowboylla saluunassa. Isän mukaan syljeskely oli ennen vanhaan täysin arkipäiväinen, hyväksyttävä juttu – myös naisille. Hän yrittää selittää. Sylkemistä ei tosiaankaan katsota hyvällä. Ei ainakaan julkisilla paikoilla. Niin kuin ei haukotteluakaan. Kummallista.

Nenää kutittaa. Se on ennakkotunne tiksistä. Aavistus niiden tulosta tuntuu aina aivastukselta, jota ei voi pidätellä. Jos sitä pidättelee, se tulee kahta kauheampana. Päätän kuitenkin pidätellä syljeskelyä, kunnes kukaan ei ole näkemässä.

KESÄYÖN
PAINAJAINEN

KAUSI 1

Rangaistuksena metsänpeitto-taian käytöstä Dia joutuu kesäksi isoäitinsä luokse kaukai-selle saarelle. Siellä hän päätyy ratkaisemaan vuosikymmeniä jatkunutta murhattujen lasten arvoitusta ja joutuu itsekin hengenvaaraan.

Nordic Horror on kauhua, jossa pimeys ja kylmyys, mysteerit, murhat ja mytologia kietoutuvat yhteen painajaisten kudelmiksi. Kahuromaanisarjan jokainen itsenäinen osa on syväsukellus pelon synkimpiin syövereihin.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-5146-2